

MATÍ AL BAR

S'han vist sovint al bar,
a les hores de sol del migdia,
quan l'enrenou del carrer
desafia la piuladissa dels moixons,
i es fiten només amb un somrís
que creua l'abisme de les taules.
Ah, si els acostessin ara,
enderrocades les barreres que els separen!
Quin goig dels cossos, quin delit!
Però tot són cabòries.
No hi ha hagut mai res.

Mai no han creuat una paraula.
I seguiran així dies i dies,
observant-se de lluny, sense decidir-se,
canviant només la timidesa del somrís
per aquesta felicitat de la distància:
un fil a punt de trencar-se.

REENCONTRE

S'han trobat casualment
a la sortida del concert
entre les empentes d'un públic elegant
i, aturats a la vorera, xerren de tot
mentre el carrer es buida i minven els llums.
Llur delit és tan gran
que ni tan sols recorden
quants anys fa que s'estimaren.
Però no parlen d'això,
no evoquen temps passats,
tenen massa coses a explicar-se.
Es complauen en una espontaneïtat
tan alegre que han de fer un esforç
perquè no se'ls endugui una falsa embriaguesa.
Temen que la disbauxa del record
malmès pel temps i les distàncies
ofegui aquest desig reincident,
aquest deliri de paraules.
Només a la cambra anònima d'un hotel,
al llit on jeuen, com si acabessin de trobar-se,
llurs cossos evocaran, sense vergonya,
els anys i anys que
d'amagat d'ells mateixos,
sense saber-ho,
han estat esperant-se.

UN DIA COM AQUEST

Fa hores que volta amunt i avall
engabiat a la pròpia cambra.
Voldria saber amb quines paraules
poder escriure aquell record,
però li costa tan trobar-les
que duu esquinçats un munt de fulls.
Ara s'atura arran de la finestra
i encén un cigarret.
És estiu, la tarda és xagofosa
i li arriba l'aldarull i els xiscles del carrer.
Potser fou un dia com aquest
que començà allò que l'ha dut
on ara es troba: a una cambra sola.
Potser fou un dia com aquest
que començà allò que el manté
pertorbadorament viu: el seu record.
Fins les olors semblen les mateixes.
I torna a seure i a lluitar amb les paraules
i és gairebé com si la tingués al costat,
com si la sentís riure entre els llençols.
I a mesura que escriu i la recobra
sap que la tarda s'esllavissa,
que aquest dia i aquell,
quan acabi la nit que s'inicia,
tindran un mateix fi, inexorable.